

“Jézus Krisztus tegnap ma és mindörökké ugyanaz.”
(Zsid. 13:8)

KÖRLEVÉL

Október 2011

Szívélyesen köszöntelek mindnyájatokat a mi URUNK Jézus Krisztusunk drága nevében az 1.Mózes 2:1-2-es Igeversekkel:

„Így készült el a menny és a föld és minden seregük. A hetedik napra tökéletesen elvégezte Isten a maga munkáját, amelyet alkotott, és megpihent a hetedik napon minden megvalósított alkotói munkája után.”

Amit Isten elkezd, azt tökéletesen be is fejezi. A mi URUNK elmondhatta az Ő földi szolgálata végén: „... és elvégeztem azt a munkát, amelyet rám bízál, hogy elvégezzem” (János 17:4b). Ugyanezt a kifejezést „elvégezett ill. elvégeztetett”, ami az alkotással kapcsolatban áll írva, megtaláljuk az Új Testamentumban is, amikor a mi URUNK felkiáltott a golgotai keresztfán függve: „... Elvégeztetett!” (János 19:30).

A megváltási mű befejezésére utaló ígélet így hangzik: „Mert felemelkedik majd az Úr, mint a Perácim-hegyen, reszket a haragtól mint a gibeóni völgyben, hogy elvégezze az Ő művét — egy idegenszerű művet — és elvégzi az ő munkáját — egy rendkívüli munkát” (Ézsaiás 28:21) .

Az Új Testamentumban igazolva találjuk: „Lássátok meg, ti megvető (gúnyolódók), és ámuljatok el, és semmisüljete meg! Mert olyan művet viszek véghez napjaitokban, amelyet határozottan el sem hinnétek, ha valaki elbeszelné nektek” (Ap. Csel. 13:41). Mi fül- és szemtanúi kell ezeknek legyünk; csupán csak erről hallani, nem elégséges. Egyesek lenézően megvetik, mások boldogok és egy részévé lesznek annak, amit Isten végez.

Istennek már kezdettől fogva meg volt az Ő üdvhatározata az emberiséggel kapcsolatban, amelyet az idők során végrehajt és végülis lezár. Ez az oka annak, hogy újból és újból beavatkozott az emberi történelem lezajlásában, azáltal, hogy prófétákat választott ki, akiket az Ő szócsovéként felhasznált és akiken keresztül munkálkodni tudott (Ámos 3:7). Egy közvetlen isteni elhívás és küldetés mindig kapcsolatban állt egy eredménnyel. Az igazi hívők felismerték minden időben az isteni üzenetet és részük volt abban, amit Isten az ő napjaikban végzett. Ezt megfigyelhetjük a következő példákban:

Noéről azt olvassuk: „Noé azonban kegyelmet talált az Úr előtt.” (1.Mózes 6:8).

Noé meg lett bízva egy feladattal, és ezt a megbízást végrehajtotta: „Noé meg is tett pontosan mindent, úgy járt el, ahogyan Isten megparancsolta neki.” (1.Mózes 6:22).

Azok akik elhitték azt, amit a próféta mondott, nevezetesen, hogy jön az özönvíz, bementek a bárkába. Akik nem hitték, kívül maradtak. Végezetül jött az előre jelzett eső, az áradások emelkedtek, és mindazok akik nem hitték el a Noé üzenetét, meghaltak. De azok számára, akik hittek neki és bementek a bárkába, az ő megmentésük volt.

Az ami akkor történt, hadd szolgáljon figyelmeztetésünkre, mivel az Úr Jézus azt mondta: „És amint Noé napjaiban történt, ... Ugyanígy lesz azon a napon is, amelyen az Emberfia leleplezi magát (megjelenik).” (Lukács 17:26-30).

Ábrahám is hitt az Istennek, és azt tette, amit az Úr megparancsolt neki: Elhagyta otthonát és arra a földterületre költözött, amelyet az Úr tulajdonába akart neki adni. Ott kapta az ígéretet, hogy fia és örököse lesz. „Ábrám hitt az Úrnak, aki ezért igaznak fogadta el őt.” (1.Móz.15:6). „... ahogyan meg van írva: ›Sok nemzetnek atyjává rendeltelek téged‹ — az előtt az Isten előtt, akiben úgy hitt, mint aki megeleveníti a holtakat, és aki a nem létezőket úgy hívja elő, mintha léteznének” (Róma 4:17). Ábrahám engedelmeskedett Istennek és mindent megtett, amit az Úr mondott neki.

Sőt még arra is hajlandó volt, fiát Izsákot mint egy áldozatot felajánlani, amikor Isten ezt kérte tőle. Isten azonban közbelépett, és megjutalmazta az ő hit-engedelmességét. „Magamra esküszöm», — így szól az Úr —: ›hogy mivel így tettél, és nem tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenedet, azért gazdagon megáldalak, és úgy megszaporítom utódaidat, hogy annyian lesznek, mint az ég csillagai, vagy mint a homokszemek a tenger partján; és a te utódod birtokolni fogja ellenségei kapuját.‹” (1.Móz.22:15-17).

A hit és az engedelmesség mindig együtt jár — úgy mint Ábrahám esetében, úgy minden igaz hívő életében is. Evégettmondotta Jézus: „Aki hisz, és megkeresztelkedik, üdvözül...” (Márk 16:16). Szóval, aki valóban hívő lett, az meg is keresztelkedik. Keresztség nélkül annyi a hívőség, mint egy ajakvallomás. Meg van írva: „Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van; aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta.” (János 3:36). A hit az Ige hirdetéséből ered, kinyilatkoztatássá válik, megteremt az Istennel való összeköttetést, és az engedelmességhez vezet.

„Ábrahám, a mi atyánk, nem cselekedetekből igazult-e meg, amikor fiát Izsákot felajánlotta az oltáron? Ebből láthatod tehát, hogy hite együttműködött cselekedeteivel, és cselekedeteiből lett teljessé a hite. Így teljesedett be az Írás, amely azt mondja: ›Ábrahám hitt az Istennek, és ez igazságosságul számítatott neki.‹ , és ›Isten barátjának nevezetett.‹ Így látjátok tehát, hogy cselekedetekből igazul meg az ember, és nem csupán a hit által. S ugyanígy a parázna Ráháb is, nem cselekedetekből igazult-e meg, amikor befogadta a követeket, és más úton bocsátotta el őket? Mert ahogyan a test halott szellem nélkül, ugyanúgy a hit is halott cselekedetek nélkül” (Jak.2:21-26)

Itt nem olyan cselekedetekre van utalás téve, amit az emberek saját belátásuk szerint helyénvalónak látnak, hanem amit a hit-engedelmességből Isten Igéje és az Ő akarata szerint tesznek.

Az apostolokról ezt olvashatjuk: „Azok pedig elmentek, és hirdették mindenütt az Igét, az Úr pedig együtt munkálkodott velük, megerősítette az Igehirdetést a nyomában járó jelekkel.” (Márk 16:20). Elvégre a feltámadott Úr azt mondta: „Azokat pedig, akik hisznek ezek a jelek követik: ...” (Márk 16:17). Ennek eredménye az isteni ígélet igazolása.

Mózesnek volt egy hivatása és küldetése, amely az üdvtörténelemre különös jelentőséggel bírt. „Ott megjelent neki az Úr angyala tűz lángjában egy csipkebokor közepéből; amikor odatekintett, látta ugyanis, hogy a csipkebokor tűzben ég, de mégsem ég el a csipkebokor.” (2.Móz.3:2). Emez élmény eredménye Izráel népének a kivezetése volt az egyiptomi fogságból. „... Így szól az Úr: Izráel az én elsőszülött fiam; azért felszólítalak téged: bocsásd el az én fiamat, hadd szolgáljon nekem!” (2.Móz.4:22-23), amint az Úr már Ábrahámnak megígérte: „Bizonyosan tudd meg, hogy a te utódaid jövevények lesznek egy olyan országban, amely nem az övék: rab-szolgákká teszik, és nyomorgatják őket négyszáz évig. De ítéletet tartok azon a népen is, amelyet szolgálnak, és azután nagy vagyonnal jönnek ki” (1.Móz.15:13-14).

Az ő küldetése sikerrel lett koronázva: A kivonulás megtörtént, a Vörös-tenger kettévált, és a megváltottak átvonultak száraz lábbal. Ő maga még tekintetbe vehette a Nébó-hegyről az Ígélet Földjét (5.Móz.32:49), még mielőtt meghalt.

Őróla ez áll írva: „Ettől kezdve nem is támadt Izráelben Mózeshez hasonló próféta, akivel szemtől szembe érintkezett volna az Úr” (5.Móz. 34:10). Azok, akik hittek Mózesnek, hittek Istenben, és akik Istenben hittek, hittek Mózesnek.

Mózes azt mondta Izráelhez intézve szavait: „... Százhusz esztendő vagyok már, nem vagyok képes tiszttségemnek eleget tenni; az Úr is megmondta nekem: ›Nem kelhetsz át a Jordánon!‹ Az Úr a te Istened maga kel át előtted, és kipusztítja azokat a népeket, és te meghódítod őket. Józsué kel majd át előttetek, ahogyan megparancsolta az Úr” (5.Móz.31:2-3). Mózes az egész Izráel gyülekezetéhez fordult, miközben elmondta nekik, de különösen Józsuének, hogyan kell folytatódjon, nevezetesen úgy, ahogy megparancsolta az Úr. Az ő szolgálata akkor el volt végezve.

Józsuének szintén volt egy isteni küldetése. Az ő küldetése le van több szakaszokban írva a Szentírásban (4.Móz.27:18-19; 5.Móz.1:38; 5.Móz.3:28; 5.Móz.31). Őhöz szintén beszélt az Úr és megbízta őt: „Kötelezővé tettem neked hát, hogy légy erős és határozott! Ne félj és el ne csüggedj! Mert veled van az Úr, a te Istened, minden vállalkozásaidban” (Józsué 1:9). Az eredmény az volt, hogy a 12 törzs átvonult a Jordánon a frigládával együtt, amelyben Isten Igéje volt, és birtokba vették az Ígélet Földjét.

„Józsué így imádkozott az Úrhoz azon a napon, amikor az Úr Izráel fiai kezébe

adta az emóriakat, és pedig ezt mondta Izráel jelenlétében: ›Állj meg nap Gibeónban, te is hold, az Ajjálón-völgyben!‹ És veszteg maradt a nap, megállott a hold is, míg ellenségein bosszút állt a nép. Meg van ez írva a Jásár könyvében. Megállt a nap az ég közepén, nem sietett lenyugodni egy teljes napig.” (Józsué 10:12-13). Aki hitt Józsuénak, az hitt Istenben, aki megbízta őt, és részese lett az isteni eredménynek. „Egy ilyen nap nem volt sem azelőtt, sem azután, hogy emberi szóra így hallgatott volna az Úr, mert az Úr harcolt Izráelért.” (Józsué 10:14). Az Úr most is hallgatni fog az Ő választottai hangjára, akik éjjel-nappal Őhöz esedeznek, és eljön egy nap a gyülekezet számára, amilyen még soha azelőtt nem létezett.

A végén el tudta mondani az Isten embere:

„Ímé, én most már elmegyek azon az úton, amelyen minden földi ember elmegy. Ismertétek el teljes szívetekkel és teljes lelketekkel, hogy nem veszett el egyetlen szó sem azokból az áldás-ígéretekből, amelyeket megígért nektek Istenetek, az Úr. Mind beteljesedett rajtatok, nem veszett el abból egy szó sem” (Józsué 23:14).

Dávidnak, az Isten akaratából felkent királynak Izráel felett, az volt a vágya, hogy a Mózes idejéből épített frigyládát, amelyet a Józsué idején, a Jordánon való átkelés közben, vállhordozva magukkal vittek, eljuttassa az őt megillető helyére.

„Akkor elrendelte Dávid: ›Nem szabad másnak hordoznia az Isten ládáját, csak a lévítáknak! Mert őket választotta ki az Úr, hogy hordozzák, és állandóan szolgáljanak Neki›” (1.Krón.15:2).

„Így vitte egész Izráel az Úr szövetségládáját – a szövetség törvényeivel benne, ujjongva, kürtszó, harsonák, cintányérok, lantok és citerák hangja mellett” (1.Krón.15:28).

Az egésznek megkoronázása ismertette van velünk az 1.Krón.16-ban. Ezt az eseményt el kellene olvassa mindenki a saját maga hasznára. Dávid dicsérő zsoltára egy prófétai remekmű. „Örökké emlékezik szövetségére, ezer nemzedéken át parancsban adott szavára, Szövetségére, amit Ábrahámmal kötött, és eskütételére, ahogy Izsáknak megesküdünt. Jákóbbal ugyanezt megerősítette törvényes alapszabályként, és elrendelte Izráelnek örök Szövetségül, miközben ezt mondta: »Neked adom Kánaán földjét kiosztott örökségül!«” (15-18).

Salamon eleve el lett Istentől rendelve az Úr templomának építésére. A templomépítés utáni csúcspont az volt, amikor a természetfeletti felhő-oszlop betöltötte a Szentek Szentjét és maga Isten erősítette meg az ígéretet: (1Krón.17:11-12; 22:9-10).

„Most már beteljesítette az Úr ezt az ígéretet, amit tett, mert amikor én apámnak, Dávidnak a helyére léptem, és Izráel trónjára ültem, ahogyan megígérte az Úr, fölépítettem ezt a házat, Izráel Isten, az Úr nevének tiszteletére.” (1.Kir.8:20).

Isten mindegyik embere, pontos utasítást kapott, arra nézve, hogy mit kell mondanania és elvégeznie.

Illés próféta Istentől kapta az ő küldetését, amikor Izráel népe ismételten egy fordulóponthoz érkezett. Egy éhínség során megparancsolta Isten neki, hogy támassza fel egy özvegyasszony fiát és tartsa mindkettőjüket életben. Ott szó van az olajról és egy korszórlól, mint ahogy a Máté 25-ben az olajról, lámpákról, és a korszókról van írva.

„Mert így szólt az Úr, Izráel Istene: »A lisztes fazék nem ürül ki, és az olajkorsó nem fogy ki, míg az Úr esőt nem ad a földre.« Az asszony elment, és Illés beszéde szerint járt el. És evett ő is, meg az asszony és a háza népe is minden nap. A lisztes fazék nem ürült ki, az olajkorsó nem fogyott ki, az Úr ígérete szerint, amit megmondott Illés által.” (1.Kir.17:14-16). Függetlenül attól, hogy mennyi olajra volt szükség az évek során, a korszó továbbra is egészen telve maradt. Nem számít, mennyi kenyér lett sütve: a cserépedény telve maradt. Ezt megelőzte az ÍGY SZÓL AZ ÚR, és ez így is történt.

Figyelembe véve a lezajlottakat, az özvegyasszony felismerte, hogy Illés egy próféta. „Az asszony így felelt Illésnek: »Most már tudom, hogy te Isten embere vagy, és hogy igaz a te szádban az Úr igéje!«” (17:24).

Végül elérkezett a kulcsfontosságú pillanat, a Kármel hegyén a leszámolás:

„Illés pedig odalépett az egész nép elé, és így szólt: »Meddig sántikáltok még kétfelé? Ha az Úr az Isten, kövessétek őt, ha pedig a Baál, akkor őt kövessétek!« De a nép nem felelt egy szót sem.” (1.Kir.18:21).

Tekintet nélkül a Baál négyszázötven prófétájára és a négyszáz Asera-prófétára, újjáépítette az Isten embere az oltárt. Fogott tizenkét követ, az Izráel tizenkét törzsének megfelelően, összegyűjtötte a népet, megtöltött négy hordót vízzel, és rátöltötte azokat az áldozatra, és ezt összességében háromszor megismételte. Igen, és aztán jött a válasz, mert az Isten embere mindent pontosan az Úr parancsolata szerint tett:

„Amikor elérkezett az ételáldozat bemutatásának az ideje, odalépett Illés próféta, és ezt mondta: »Uram, Ábrahámnak Izsáknak és Izráelnek Istene! Hadd tudják meg a mai napon, hogy te vagy az Isten Izráelben, én pedig a te szolgád vagyok, és mindezt a te parancsodra tettem! Felelj nekem, Uram, felelj nekem, hadd tudja meg ez a nép, hogy te az Úr vagy, az igaz Isten, és te magad fordítottad vissza szívüket!«” (1.Kir.18:36-37).

Illés prófétának a szolgálata elért egy isteni eredményt az egész Izráelre nézve. Mert így áll írva: „... és Te magad fordítottad vissza szívüket.” Hadd jegyezzük jól meg: nem a fejüket, ahol érvek jönnek létre, hanem a szívüket, ahol a hit él.

Isten maga volt az, aki visszafordította az ő népének szívét; erre pedig Illés prófétát használta fel az azidőre szóló Ige-üzenettel:

„Akkor lecsapott az Úr tüze, és fölemésztette az égőáldozatot és a fahasábokat, a köveket és a port, sőt még az árokban levő vizet is felnyalta. Amikor látta ezt az egész nép, arcra esett, és ezt mondta: »Az Úr, Ő az igaz Isten, az Úr, Ő az igaz Isten!«” (1.Kir. 18:38-39).

Véget ért a mindkét oldalra való sántikálás, a Baál és az Asera papjai után való futkosás, mert az isteni döntés megszületett, és a nép felkiáltott:

„Az Úr, Ő az igaz Isten, az Úr, Ő az igaz Isten!”

Illés szolgálata egy óriási eredménnyel lett megkoronázva, az éhínség véget ért és beállt a heves esőzés (1.Kir.18:41-46). Az Úr Isten megerősítette és később kimondta azt az ígéretet:

„Számítsatok határozottan azzal, hogy elküldöm hozzátok Illés prófétát, mielőtt eljön az Úrnak nagy és rettenetes napja” (Mal.3:23).

Ez az ígéret olyan nagy jelentőséggel volt és bír az üdvtörténetre, hogy a mi Urunk még egyszer megerősítette az Új-testamentumban. Amikor az Ő tanítványai felszólították Őt az Illés elkövetkezendő eljövételéről, a következő szavakkal válaszolt nekik: „Illés kétségtelenül eljön és újra helyreállít mindent eredeti állapotba.” (Mt.17:11).

Tehát, hogy minden, két vagy három tanú vallomására legyen alapozva, a Mk. 9:12-ben is így olvassunk: „Ő pedig így válaszolt nekik: »Igen, Illés valóban előbb jön el és újra helyreállít mindent eredeti állapotába.» Ez pedig az ÍGY SZÓL AZ ÚR, és ennek meg kellett történnie, mielőtt megkezdődik az Úr napja.

A Keresztelő János szolgálata nagy sikerrel lett megkoronázva: Egész Júdeából és Jeruzsálemből, kiment hozzá a tömeg, hallották a prédikációját és megkeresztelkedtek a Jordánban (Mk. 1:1-8). *„Ám a farizeusok és a törvénytudók, elutasították az Isten szabadító tervét, azáltal, hogy nem keresztelkedtek meg általa.”* (Lk.7:30). Ő volt a megígért próféta, az Úr útjának készítője, az Ő első eljövételére vonatkozva (Mal.3:1). Abban a pillanatban, amikor visszautasították Keresztelő Jánost és az ő szolgálatát, lényegében azt jelentette, hogy visszautasították Isten tanácshatározatát önmaguk ellen.

A mi Urunk megerősítette, hogy: *„Ő az, akiről meg van írva:»Ímé, én elküldöm előtted követemet, aki elkészíti előtted az utat.«”* (Mt. 11:10).

Ennélfogva nagy jelentőséggel bír az is, hogy Márk evangélista az útkészítő szolgálatát az Ézsaiás 40:3 és Mal.3:1 szerint sorolja be.

„Jézus Krisztus az Isten Fia Evangéliumának a következő kezdete van; amint meg van írva Ézsaiás próféta könyvében: »Ímé elküldöm előtted követemet, aki elkészíti neked az utat«; »kiáltó hangja szól a pusztában: Készítsétek az Úr útját, tegyétek egyenessé ösvényeit!«; így lépett fel Keresztelő János a pusztában, miközben hirdette a megtérés keresztségét a bűnök bocsánatára” (Mk.1:1-4).

A néptömeg hallotta amint azt mondja: *„Én csak vízzel keresztellek titeket, hogy megtérjetek, de aki utánam jön, erősebb nálam: arra sem vagyok méltó, hogy a saruját vigyem: Ő majd Szent Szellemmel és tűzzel keresztel titeket”* (Mt. 3:11). Pünkösd napján, így válaszolt Péter a több ezer emberből összetevődő sokaságnak, akik hallották az ő prédikációját és hittek: *„Térjetek meg, és keresztelkedjetek meg valamennyi-*

en a Jézus Krisztus nevében, bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szent Szellem ajándékát. Mert tiétek az ígéret és gyermekeiteké, sőt mindazoké is, akik távol vannak, akiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk” (Ap.Csel.2:38-39).

Amilyen bizonyos az, hogy a mi szeretett Megváltónk Új- Testamentuma a bibliai ígéretek beteljesedésével vette kezdetét, annyira bizonyos az is, hogy ennek vége a bibliai próféciák beteljesedésével fejeződik be. Az egyik legfontosabb ígéret a kegyelem idő végét illetően, egy Istentől küldött ember megjelenésére utal, egy olyan szolgálati megbízással, amilyen Illésnek volt.

A Keresztelő János szolgálatában beteljesedett a következő: „Izrael fiai közül sokakat visszavezet az Úrhoz, az ő Istenükhöz; és őelötte jár az Illés Szellemével és erejével, hogy az atyák szívét újra a gyermekekhez, és az engedetleneket az igazak lelkületére térítse, hogy jól felkészült népet állítson az Úr elé” (Lk.1:16-17). Jelenleg az van folyamatban, hogy Isten gyermekei vissza térnek a kezdeti atyák hitéhez, és így beteljesedik a Mal.3:23-24-ből az Illési-ígéret második fele: „...és a gyermekek szívét újra az atyákéhoz téríti ...” (24b). Isten szava tökéletes.

Keresztelő Jánosnak fel lett téve a kérdés: „»Hát akkor Illés vagy te?« Ő kijelentette: »Nem az vagyok.« »Ama próféta vagy te?« ő így válaszolt: »Nem« ... »Én kiáltó hang vagyok a pusztában: készítetek egyenes utat az Úrnak, ahogyan Ézsaiás próféta megmondta. ... és ezek tovább kérdezték őt: »Miért keresztelsz tehát, ha nem te vagy a Krisztus, sem Illés, sem pedig ama próféta?«” (Jn.1:21, 23, 25).

Az előfutár fellépett a helyszínrre, és bevezette a megígért Megváltót, mondván: „Akié a menyasszony, az a Vőlegény, a Vőlegény barátja pedig, aki ott áll, és hallja őt, szívből ujjongva örül a Vőlegény hangjának: ez az én örömöm ezért tökéletessé lett” (Jn.3:29).

Amikor a tanítványok a megdicsőülés hegyén a Mesternél a történet óriási élmény felől tudakolódtak, hogy miért várnak az írástudók Illésre, „Ő így válaszolt: »Illés kétségtelenül eljön, és helyreállít mindent eredeti állapotába.» Keresztelő Jánosra vonatkozóan írva áll: „Azt mondom azonban nektek, hogy Illés már eljött, de nem ismerték fel, hanem azt tették vele, amit csak akartak: éppen így fog szenvedni tőlük az Emberfia is” (Mt.17: 11-12).

Itt egy kettős nyilatkozat volt maga az Úrtól, először arról az Illésről, akinek megjelenése még hátra van, majd Jánosról is, az Ő előljárójáról az Illés szellemében, aki már befejezte az ő szolgálatát. Amaz Illés, akinek feladata abban állt, hogy visszaállítson mindent az ő eredeti állapotába, csak most mielőtt a kegyelem ideje végződik, jelenhetett meg, tudniillik mielőtt eljön az Úr nagy és félelmetes napja, mielőtt elveszíti a nap az ő világosságát és mielőtt a hold vérré változik (Jóel 3; Ap.Csel.2:20). Keresztelő János megjelent az üdvösség napja előtt, amely ma még mindig hatályban van (Ézs.49:6-8; 2.Kor.6:2).

Ily módon az Illés kérdésre már megadatott a válasz: először Keresztelő Jánossal és most a Jézus Krisztus második eljövetele előtti prófétával.

Az egész Ószövetségben látjuk Isten munkálkodási útját, úgy a prófétákkal mint Izráellel. Azután egy átmeneti híd lett építve az Ószövetségből az Újszövetségbe. „*A törvény és a próféták Jánosig voltak, azóta az Üdvüzenet által hirdettetik Isten országának örömhíre, és mindenki erőnek erejével törekszik feléje.*” (Lk.16:16; Mt.11:12-15).

Péter az első óra embere volt. Öhöz intézően azt mondta az Úr: „*Neked akarom adni a mennyek országának kulcsait, és amit megkösz a földön, kötve lesz az a mennyekben is, és amit feloldasz a földön, oldva lesz az a mennyekben is!*” (Mt. 16:19).

Ugyancsak Péter volt az, aki nyomban teljesítette az ő megbízatását a felső teremben, ahol a tanítványok össze voltak gyűlve a Szent Szellem kiáradására várva. „*Azokban a napokban felállt Péter a testvérek körében — amikor mintegy százhusz főnyi sokaság is volt velük együtt —, és így szólt: »Atyámfiak, férfiak!, az Írásból (Zsolt.41:10; Zsolt.109:5; Ján.13:18) mindezeknek be kellett teljesednie ...«*” (Ap. Csel.1:15-26). Ő volt az, aki a Júdással kapcsolatos ügyet elrendezte az Írások szerint, és Máté átvette az apostoli hivatalt, amelyből Júdás kiküszöböltetett.

Azonnal a Szent Szellem kitöltése után, az újtestamentumi gyülekezet megalapítása napján (Ap.Csel.2), használatba vette Péter a mennyek országának kulcsait, azáltal, hogy a Szent Írások alapján, felmutatta az összegyűlt sokaságnak, azt ami végbement: „*Ekkor előállt Péter a tizeneggyel együtt, felemelte a hangját, és így szólt hozzájuk: »Zsidó férfiak, és Jeruzsálem minden lakója! Vegyétek ezt tudomásul, és vegyétek fületekbe szavaimat...«*” (14.v).

Ezután kifejtette az Isten tanácshatározatát, elkezdve a Szent Szellem kitöltésének ígéretével a Jóel 3-ból, a megfelelő ószövetségi Igeszakaszokra hivatkozva, és bebizonyítja, hogy Jézus Krisztussal kapcsolatosan minden beteljesedett, ami az Ő szenvedéséről, haláláról, feltámadásáról és mennybemeneteléről lett megjövendölve.

Sőt Péteren, az Isten emberén, az Apostolon, akinek az Úr a mennyek országának kulcsát adta, kell összehasonlítani minden egyes prédikátor magát. A legutolsó Igehirdetés, amely a Szent Szellem ihletése alatt lesz hirdetve, összhangban kell álljon és összhangban is lesz, a legelső Igehirdetéssel; a legutolsó vízbemerítkezés éppen olyan lesz, mint az első is volt. Amit az újszövetségi gyülekezet tanított és gyakorolt a legelején, az érvényben marad mindaddig, amíg a Jézus Krisztus gyülekezete még ezen a földön van. Ennélfogva nem a katolikus, az ortodox, az anglikán, az evangélikus, vagy bármely más egyház-intézményről van szó, hanem a Jézus Krisztus Gyülekezetéről, amelyről maga a mi Urunk ezt mondta: „*ÉN MAGAM akarom építeni az Én Gyülekezetemet ...*” — és kizárólag csak őrajta nem lesznek úrrá a pokol kapui.

Az összes ember által megalapított vallás-felekezetek, bevezették az ő saját hitvallásukat. Így létezik például a Kalcsedóni-Nicseai hitvallás, amely először Kr.u. 381-ben lett hivatalosan elismerve egy zsinati tanács-határozat után. Ebben az időszakban lett, I.Theodosius által, az ún. szentháromságos hit, államvallássá nyilvánítva. Ellenben a Jézus Krisztus gyülekezete csak egy hitvallást ismer el, ez pedig egy

katekizmusban sem áll írva, hanem csak egyedül a Bibliában. „Egy Úr, egy hit és egy keresztség ...” (Efézus 4:5).

Péter, aki valójában a mi Urunk ajkáról hallotta és helyesen értelmezte a nagyszerű missziói parancsot, összefoglalta azt, ami a Máté 28:18-20; a Márk 16:14-20; a Lukács 24:44-51 és a János 20:19-23-ban lett kimondva, az Igehirdetésről, a hitről, a bűnök bocsánatáról, és a víz keresztségéről.

Az ő prédikációjának ez lett az eredménye: „Amikor ezt hallották, mintha szíven találták volna őket, ezt kérdezték Pétertől és a többi apostoltól: »Mit cselekedjünk atyámfiai férfiak?« Péter pedig így válaszolt nekik: »Térjete meg, és keresztelkedjete meg valamennyien a Jézus Krisztus nevében, bűneitek bocsánatára, és akkor megkapjátok a Szent Szellem ajándékát. Mert tiétek az ígéret és gyermekeiteké, sőt mindazoké is, akik még távol vannak, akiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk.« Még más szavakkal is lelkükre beszélt, és így kérlelte őket: »Mentsétek meg magatokat ettől az elfajult (kárt okozó) nemzedéktől!« Akik pedig hittek az ő beszédének, megkeresztelkedtek, és azon a napon mintegy háromezer lélek csatlakozott hozzájuk.” (Ap. Csel. 2:37-41).

Ez az a prédikáció, amely egy örökérvényes minta marad, mert a Jézus Krisztus igazi gyülekezete, az apostolok és a próféták alapkövére lett felépítve (Efézus 2:19-22). A bűnbocsánat, a hitrejútság, a keresztség, a Szent Szellemmel való betöltekezés — minden prédikálva lett, minden átélt tapasztalat, amely a bibliai hívőknél mindig érvényes marad.

Amikor ellentmondásos vita-kérdések merültek fel, mint az Ap.Csel 15-ben, összejöttek az apostolok és a vének. Ott ezt olvassuk: „Mármost amikor létrejött, egy hosszú, izgatott, vita-megbeszélés, Péter felállt, és így beszélt hozzájuk: »Atyámfiai, férfiak! Ti tudjátok, hogy régtől fogva engem választott ki Isten közületek, hogy az én számból hallják a pogányok az evangélium Igéjét, és higgyenek.«” (7.v).

Péter, az első órák embere, komolyan vette az ő isteni tisztségét. Ő habozás nélkül vallotta, hogy Isten kiválasztotta őt arra, hogy a pogányoknak is hirdesse az Igét. Annak bizonyítékát, hogy a pogányok megtérése valódi volt, a 8. és a 9. versekben találjuk meg: „A szíveket ismerő Isten pedig maga bizonyosságot tett mellettük azáltal, hogy éppen úgy megadta nekik is a Szent Szellemet, mint ahogyan nekünk; és nem tett semmi különbséget közöttünk és közöttük, mert hit által megtisztította szívüket.” Függetlenül attól, hogy valaki zsidó, vagy pogány, az üdvrejútság módja Istennél ugyanolyan — még ma is.

Hadd tisztázzuk egyértelműen még egyszer: a hívők első vízbemerítkezése pünkösd napján történt az Úr Jézus Krisztus nevében. Így keresztelkedett meg a háromezer Jeruzsálemben, azután a hívökké lettek Samáriában (Ap.Csel. 8:16), aztán a 10.fejezet 48-as versében, a Cézáreabeliek és a 19.fejezet 5-ik versében az Efézusbeliek is, és az utolsó hívökké lettek is így lesznek megkeresztelve. A 4.században bevezetett ún. szentháromsági tanítás, valamint a szentháromság nevében végrehajtott keresztség

bibliaellenes. Úgyszintén a szertartásos vízzel való locsolás, úgy amint Konstantin esetében 337-ben az ő halálos ágyán lett alkalmazva, teljesen bibliaellenes. Valamennyiszer tanúságot tesz a Szentírás egy víz-keresztsegről, kizárólag egy víz alá való bemelegítéséről van szó. Így keresztelte meg Keresztelő János a mi Urunkat és Megváltónkat a Jordán folyóban. „*Amikor pedig Jézus megkeresztelkedett, azonnal kijött a vízből, és íme, megnyílt a menny, és látta, hogy Isten Szelleme galamb formájában aláereszkedik, és Óréa száll.*” (Máté 3:16). Így lettek megkeresztelve az apostolok idején, mindazok akik hívökké lettek, mint például a főkomornyik is az Ap.Csel 8:38-ból: „*Azzal parancsot adott, hogy álljon meg a hintó, és leszálltak a vízbe mind a ketten, Fülöp és az udvari főember, és megkeresztelte őt.*”

Péter, maga az Úr által elhívott és kiválasztott apostol, Jézus Krisztus teljes evangéliumát hirdette, beleértve a bűnbánatot, a hitet, a víz-keresztiséget, a Szent Szellemmel való keresztiséget, és mindazok akik hallották az ő prédikációját, és hittek, teljes mértékben megtapasztalták, az üdvre jutás élményét, úgy mint a Kornélius házában az Ap.Csel.10. fejezetében. Jézus Krisztusra utalva kihangsúlyozta az ő prédikációjában: „*»Róla tesznek bizonyosságot a próféták mind, hogy aki hisz őbenne, az Ő neve által bűnbocsánatot nyer«. Miközben még ezeket a szavakat mondta Péter, leszállt a Szent Szellem mindazokra, akik hallgatták az Igét.*” (43-44.v). Tehát, nem egy hivatalos tevékenység; hanem a prédikáció jön először, ez kieszközöli a hallgatók hitét, akkor a bűnök bocsánatát, mint az üdvre jutás személyes tapasztalatát, ezt pedig haladéktalanul a víz-keresztiséget és a Szent Szellemmel való elpecsételést követi.

Úgy mint az ő első prédikációjában is, Péter felajánlotta a Kornélius házában a hívökké letteknek a víz alá való bemelegítést: „*És úgy rendelkezett, hogy keresztelkedjenek meg a Jézus Krisztus nevében. ...*” (48.v).

Péter apostol, aki különleges felelősséget hordozott, teljes mértékben átélte az ő szolgálata megkoronázását, ahol Isten maga tanúskodott róla. Úgyszintén az ő leveleiben is komolyan vette az ő megbízását, amelyek szilárd összetevői lettek az Újszövetségnek.

A következő tanúnak hadd vegyük Pál apostolt. Az ő megtérésekor megmondattuk, „*... mert ez a férfit kiválasztott eszközöm arra, hogy elvigye a nevemet a pogányok, a királyok és Izrael fiai elé ...*»” (Ap.Csel.9:15).

Ő egy kiválasztott eszköz volt a kiválasztottaknak, és egy különleges megbízatást kapott arra, hogy hirdesse az Evangéliumot a pogányoknak. Figyelembe véve az isteni utasítást, amelyet egy látomásban kapott, ezt mondta Ananiás: „*Atyámfia Saul, az Úr küldött engem, az a Jézus, aki megjelent neked az úton, amelyen jöttél, és azért küldött, hogy újra láss, és megtelj Szent Szellemmel.*” (17b vers). Pál apostol átélte az ő megtérését víz-keresztiséggel és a Szent Szellemmel való keresztiséggel is (9:17-18).

Továbbá a következő jelentős átélés van erről megadva: „*Majd így folytatta hozzám intézett szavait: »Atyáink Istene választott ki téged, hogy megismerd az ő akaratát, meglásd az Igazat, és elhívatást hallj az Ő ajkáról.*”(Ap.Csel. 22:14).

Maga az Úr adta parancsba neki, hogy készüljön fel az útra: „Eredj el, mert én messze küldelek téged, a pogányok közzé.” (22.21b).

A János 13:20-ban azt mondja a mi Urunk: „Bizony, bizony mondom néktek: aki akkor befogadja azt, akit elküldök, amikor Én elküldök valakit, az engem fogad be; aki pedig engem befogad, azt fogadja be, aki engem elküldött.” Egy isteni küldetés közvetlen összeköttetésben történik Isten üdvhatózatával. És mindenki, aki Istentől származik, befogadja a küldöttet és az üzenetet is, amellyel meg lett bízva.

Pál apostol átélt egy bibliai megtérést, egy bibliai vízbemerítést, egy bibliai Szellem-keresztiséget, egy bibliai elhivatást és megbízást. Ő pontosan meg tudta adni az ő megtéréseinek idejét és óráját és azt is, hogy mikor találkozott Krisztussal; tudniillik délnek idején a Damaszkuszba vezető úton (Ap.Csel.22:6).

Ennélfogva így mutatkozik be az ő első, a római kis házi-közösséghez intézett levelében, ezt írván: „Én, Pál, Krisztus Jézusnak egy szolgálója, elhivatottság által el lettem különítve apostolnak, hogy hirdessem Isten üdvhatózatát, amelyet az Ő prófétái által a szent iratokban előre megígért.” (Róma 1:1-2).

Isten elrendelte és kinevezte őt és az ő leveleiben minden egyes bibliai témával foglalkozott, minden egyes bibliai tanítást figyelemmel kezelte: elkezdve az eleve elrendeléssel, a megigazoláson át, a megszentelődéssel, a Szellem keresztiséggel, a Szent Szellem ajándékaival, egész a Szent Szellem gyümölcseig. Ő írásba foglalta az újtestamentumi »gyülekezeti rendet«; ami az ötszörös gyülekezeti szolgálatra vonatkozik (Efézus 4), kijelölte az idősebbeknek, a diakónusoknak, azoknak, akik különleges ajándékok hordozói voltak, valamint a férfiaknak és a nőknek, kivétel nélkül mindenkinek, az őket megillető helyet; és részletesen feldolgozta a mi Urunk Jézus Krisztusunk visszajövetelét. Nem létezik olyan téma a gyülekezetre vonatkozóan, amire nem terjedt volna ki az ő figyelme és nem dolgozott volna fel részletesen.

A Galatabeli gyülekezethez intézett levelében egy isteni felhatalmazással hangsúlyozza ki, hogy átkozott mindenki, aki egy más evangéliumot hirdet. Ő nem egy biblia-iskolai kiképzésen vagy valamilyen emberi intézményes lelkésznevelésben szerzett értesülést róla, hanem közvetlenül Jézus Krisztus kinyilatkoztatása által kapta meg. (1:6-12), és az amit prédikált, pontosan megegyezett azzal, amit Péter és az apostolok hirdettek (Gal.2). Amikor Pál apostol Efézusba érkezett, olyan tanítványokra talált, akiket Keresztelő János keresztelt meg, és hirdette nekik az Igét. „Amikor ezt meghallották, megkeresztelkedtek az Úr Jézus nevében. És amikor Pál rájuk tette a kezét, leszállt rájuk a Szent Szellem, úgyhogy különböző nyelveken szóltak, és prófétaáltak” (Ap.Csel.19:5-6).

Péter, János, Jakab, Pál és az összes többiek nem ismertek egy három-személyi Istent, egy ún. szentháromságot, nem ismerték a szentháromságos keresztiséget sem, vagy a kereszt-vetést az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek a nevében. Nem létezik a Szentírásban egyetlen egy utalás sem arra, hogy valahol is az ún. hármasság képlet lett volna felhasználva. Majd csak a 4. században lett a Máté 28 félremagyarázva és

helytelenül alkalmazva. Az eredeti kézírásos iratokban, az Eusebius által igazolt és alátámasztott adatok szerint, így van megállapítva: »... és kereszteljétek meg őket az én nevemben!« (Lábjegy az Aland/Nestlé Novum Testamentum-i Biblia kiadásban). A jelenlegi verzió először csak a 367-es év Kánonjában áll.

Az első 300 év eltelt, pápák, bíborosok és papok nélkül. A nemzetközi egyháztörténet alapos vizsgálata után, minden további nélkül észrevehető, hogy az úgynevezett „egyházatyák” egyike sem maradt meg az első apostolok tanításában. Az eltérések már azonnal az apostolok utáni időszakaszban elkezdődtek. Teljesen mindegy melyiket vesszük közülük, legyen az Polycarp, vagy Irenäus, vagy Ignátius, vagy Justinian, vagy Tertullian, aki elsőként vezette be az ún. szentháromságot, vagy Cyprian, vagy Origenes, vagy Augustin: Egyikük sem tudott egy bibliai megtérésről, víz-keresztiségről, vagy egy Szellem keresztiségről tanúskodni; senki közülük nem élt át egy személyes tapasztalatot Krisztussal; ők mindnyájan a kereszténységet csupán mint vallást fogadták be.

Különösen Ignatius és Justianus óta, mindegyikük elátkozottaknak nyilvánították a zsidókat és Isten- és Krisztus gyilkosoknak jellemezték őket. Dr. Karlheinz Deschner reprodukálta az ő „Abermals krähte der Hahn“ (Ismét kukorékkolt a kakas) és „Die Kriminalgeschichte des Christentums“ (A kereszténység bűnügyi története) műveiben az egyházatyák zsidók elleni nyilatkozatait. Azáltal, hogy elutasították Izráel egyetlen egy Istenét — Elohim Jahweh Elohim Echad —, akiben a zsidók hittek, átvették a pogányságból a három-személy-Istenséget és bevezették mint „szent háromság”-ot. Ez istenkáromlás az örökkévaló Istennel szemben, aki ezt mondta az első parancsolatban: „ÉN, az ÚR, vagyok a te Istened, ... Ne legyen más istened rajtam kívül!” (2.Móz.20:2-3).

„ÉN vagyok az ÚR, és senki más nem létezik, nincs Isten rajtam kívül! ÉN öveztelek föl, noha nem ismertél.” (Ézs.45:5).

Az Úr Isten minden egyes alkalommal csak önmagára esküdött: „...»MAGAMRA esküszöm«, — így szól az ÚR — ...” (1.Móz.22:16a).

Az Ézsaiás 45:22-23-ban azt mondja Ő: „Énreám figyeljétek a föld legvégéről is, és hagyjátok magatokat megmenteni, mert Én vagyok az Isten, és senki más! Önmagamra esküdtem, igazság jött ki a számon, szavam amely elhangzik a számból megmásíthatatlan: *Előttem hajoljon meg minden térd, rám esküdjön minden nyelv!*” A héber biblia 6356-szor hangsúlyozza az egyes szám formában: „Az ÚR, az Isten” — Elohim Yahweh.

Hasonlóképpen, az Új Szövetség is, mindig az EGYEDÜLI EGY Istenre hivatkozik:

„Jézus így válaszolt: »Az első parancsolat ez: Halljad, Izráel, az ÚR, a mi Istennünk, egy ÚR.«” (Mk.12:29).

„Az örök élet pedig abban áll, hogy felismernek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” (Jn.17:3).

„... mert amennyire bizonyos az, hogy csak egyetlen egy Isten létezik, aki megigazítja a körülmetéltet hitből, a körülmetéletlent pedig hit által” (Róma 3:30).

„Egy közbenjáró nem képvisel egyetlen egyet; ellenben az Isten EGYETLEN EGY.” (Gal.3:20).

„»ÉN vagyok az Alfa és az Ómega«, így szól az ÚR Isten, aki van, és aki volt, és aki eljövendő: a Mindenható” (Jel.1:8).

„... és íme, egy trónus állt a mennyben, és a trónuson ült EGY valaki.” (Jel.4:2).

Nem létezik az a próféta vagy az az apostol, aki valaha is három örökkévaló személyre utalt volna. Egyetlen egyszer sem áll a bibliában: „a Fiú Isten”, ellenben mindig *Isten Fia* áll írva; egyetlen egyszer sem áll írva: „a Szent Szellem Isten”, ellenben írva áll *Isten Szelleméről* vagy a *Szent Szellemről*. Az *egy* Mindenható, az *egy* Örökkévaló, az *egy* Alkotó, Szabadító, Király, Bíró, minden mindenekben. A mi üdvösségünk érdekében leleplezte magát mint Atya a mennyben, mint Fiú a földön, a Szent Szellem által pedig az Ő gyülekezetében.

Feltevődik jogosan a kérdés: Létezik-e valahol egy egyház vagy egy vallásfelekezet, valahol egy prédikátor vagy evangélista, aki az eredeti változatában prédikálja a teljes Evangéliumot, a bűnbánattal, a megtéréssel, a megújulással, az újjászületéssel, az egyetlen egy érvényes bibliai víz-keresztséggel az ÚR Jézus Krisztus nevére — „Egy ÚR, egy hit, egy keresztség” (Ef.4:5) — és a Szentírásban tanúsított Szellem-keresztséggel? (Mt.3:11 s.m.) „...mert János vízzel keresztelt, ti pedig nemsokára eme napok után Szent Szellemmel kereszteltettek meg” (Ap.Csel.1:5). Még a neves televízió-evangélisták is azon aggódnak, hogy inkább egy társadalmi-, vagy csoda-, vagy egy jólét evangéliumot terjesszenek elő, az eredeti Ige helyett, ami meg lett számkra a Szentírásban hagyva. És ez még nem is elég: ezek az emberek vakmerően eretnekségnek nevezik a bibliai vízzel való keresztséget az ÚR Jézus Krisztus nevében, úgy amint a Szentírás tanúskodik róla. Ezek alapján Péter kellene az első, Fülöp a második, és Pál apostol a harmadik tévtanító legyen. A legtöbben a római keresztes hitvallást hiszik, és nem a Jeruzsálemből kiindulót — a bibliait, az apostolit.

A vallásfelekezetek továbbra is a múltbeli vallásos hagyományaikhoz fogják magukat tartani. A különbségek ellenére, valamennyik közös nevezője amaz egy hitvallás, amely állítólag apostoli, de a tényleges valóságban nem apostoli, mert nem az apostoloktól származik. Ami pedig a víz-keresztséget illeti, egy ég és föld közötti különbség van, ama tantétel között, amely azt állítja, hogy az újjászületés egy csecsemő esetében akkor következik be, ha a homlokára víz lesz hintve, vagy a között, amely azt állítja, hogy a hívőkben valójában az Ige és a Szellem által kieszközölt újjászületés nyomán jön létre. Az egyházak kivétel nélkül mind lépre mentek az értelmezési teológián és a saját készítésű oszlopokra támaszkodnak: az ún. szentháromságra és a trinitarizmusra keresztségre.

Ez a tragikus eredmény 2000 év után. A hamis Krisztusok és hamis felkentek, akik sok lelket megtévesztenek, ahogy az ÚR Jézus a Máté 24-ben jó előre megmondta,

magabiztosan fellépnek. A nagy hitehagyás, amit Pál apostol a 2.Thess.2-ben bejelentett, máris valósággá vált. Az Úr még a csodatevőkhöz is elutasítóan azt kell mondja: „*Távozzatok, tőlem, ti gonosztevők! — akik a törvény megrontásán munkálkodtok*” (Máté 7:21-23).

Ezeket meg kellett említeni, mert a keresztény egyházak nem hajlandók visszamenni a mi Urunk tanításaihoz, amelyeket az apostolok hirdettek, hanem tanításokra támaszkodnak, amelyek a 4.században a keresztény államvallás megalapítása óta fokozatosan jött létre. A Niceai zsinat több mint 1000 résztvevői közül, 318-an szavaztak az ún. szentháromság tana mellett, amelyben a hangsúly a Fiú személyiségeire lett fektetve, aki állítólag szintén olyan örökkévaló mint az Atyával. Majd a 386-os évben hivatalosan be lett a Szentlélek az istenség harmadik személyének jelentve.

A biblia szempontjából tekintve, a zsinatok által létrejött keresztényég egy hamisítás, amelyben egyáltalán semmi sincs igazán összhangban Isten beszédével – az Igével; semmi nem bibliai, valójában semmi sem lehet visszavezetni Krisztusra, Péterre és az apostolokra. Ezek kivétel nélkül csupán csak félreértések, egyszerűen egyházi tantételek és dogmák. Krisztusnak nincs vikáriusa (helyettese), és Péter soha nem jelölt ki maga után egy utódot. Ezenfelül, a biblia nem tesz bizonyosságot semmilyen Máriológiáról (Mária imádatról), sem egy közvetítőnőről vagy egy szószólónőről. Mária elvégezte egyedi feladatát. „*Íme, a szűz fogan méhében, fiút szül, akit Immánuelnek neveznek*», — amit azt jelenti: *»Velünk az Isten«*” (Mt.1:23; És.7:14), „*És íme, tudd meg: fogansz méhedben, és fiút szülsz, akit nevezz Jézusnak*” (Lk.1:31). Később, még csak egyszer lesz Mária megemlítve az Ap.Csel.1:14-ben, amikor a 120 hívővel együtt imádkozott a felső házban a Szent Szellem keresztségéért. Úgyszintén az elhunytak boldoggá illetve szentté avatása is teljesen idegen a Szentírásban.

Az állam-egyház megalapítását követte a kényszer-keresztényesítés és a zsidók üldözése, valamint mindazok üldözése, akik nem csatlakoztak önként a római állam-egyházhoz. Egyedül a hét keresztes hadjáratok ideje alatt, 1095 és 1292 között, emberek milliói hátborzongatóan lettek legyilkolva csak azért, mert nem voltak hajlandók megcsókolni a feszületet, és nem voltak készek elfogadni az ún. keresztény vallást. Továbbá az inkvizíció, a boszorkányüldözés, az ellenreformáció és a hugenották üldözése közben is, számtalan azok száma, akik életüket veszítették. Sok ártatlan vér lett kiontva az állam-egyház kereszténység nevében.

Azonban alaposabb vizsgálat után, az egyházak egyike sincs valóban egyetértésben az első gyülekezet tanításával és gyakorlatával, legyen az a katolikus, az ortodox vagy az anglikán egyház; vagy legyenek azok a Közel Kelet ún. keresztény egyházai. Mindegyiküknek megvan a saját evangéliuma, pontosabban egy teljesen eltérő evangélium attól, amit az apostolok prédikáltak a kezdetben, és amit hátrahagytak nekünk teljesen egyértelműen Isten beszédében. Mindamelllett nem volt hiábavaló a Pál apostol által végrehajtott szolgálat, amelyet Isten megbízásából az igazi hívők számára végzett, minden korszakokon keresztül, bevonva a mi korszakunkat is most az idők végén.

A következő tanúnak, hadd vegyük János apostolt, aki a Pátmosz szigetén kapta meg Jézus Krisztus végleges kinyilatkoztatását, és mindazt, amiknek be kell következnie az idők végezetéig. Jézus Krisztus szeretett tanítványa, különös módon jellemezte az ő leveleiben Isten szeretetét, mert az Isten szeretet. Ő kihangsúlyozta, hogy nincs olyan hazugság, amelynek eredete az igazságban lenne. „Nem azért írtam nektek, mintha ismeretlen lenne előttem az igazság, éppen ellenkezőleg: azért, mert ismeritek az igazságot, és azt is tudjátok, hogy semmiféle hazugság sem származhat az igazságból” (1.Jn.2:21).

Csakúgy, mint Pál apostol, ő is közszemlére tette az Antikrisztust, aki felmagasztalja magát, mindenek felett, ami Istent és az istentiszteletet illeti; felfedve őt mint a bűnt és a törvényteleniség emberét. János felteszi a kérdést: „Ki a hazug, hiszen bizonyára az, aki tagadja, hogy Jézus az Istentől Felkent. Ez az Antikrisztus, mert tagadja az Atyát és a Fiút” (22.v). — következőesen nem az ún. Istenség második személyiségéről van szó, hanem Krisztusról, a Messiásról, a Felkentéről, mint az Atya megnyilvánulása a Fiúban. Mert Isten a Krisztusban volt és megbékéltette a világot önmagával (2.Kor.5:19).

„Az én Atyám mindent átadott nekem, és senki sem ismeri fel a Fiút, csak az Atya, az Atyát sem ismeri fel senki, csak a Fiú, és az, akinek a Fiú akarja kijelenteni” (Mt.11:27).

Jézus Krisztus visszajöveteléről azt írta János: „És éppen most, gyermekeim, maradjatok meg Őbenne, hogy amikor lelepleződik, örömteljes bizalmunk legyen iránta, és ne kelljen megszegyenülve visszahátrálnunk előtte az Ő visszajövelekor” (1.Jn.2:28). Ez azokhoz van intézve, akik megtértek, újjászületettek, megkeresztelkedettek, a Szent Szellemmel elpecsételtettek, és mindazokhoz, akik Jézus Krisztus visszajövetelét várják. „Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Ámde tudjuk, hogy amikor ez a lelepleződés bekövetkezik, hasonlónak leszünk Őhöz; mert olyannak fogjuk Őt látni, amilyen valójában” (1.Jn.3:2). A 2. és a 3. János leveléből, minden egyes vers mérvadó jelentőséggel bír, az utolsó versig. „... az Igazság érdekében, amely maradandóan bennünk lakik, és közöttünk lesz örökké” (2.Jn.2). „Nincs nagyobb örömöm annál, mint amikor hallom, hogy az én gyermekeim az igazságban járnak” (3.Jn.4).

Itt a fő hangsúlyt a Jelenések könyve huszonekét fejezetére összpontosítjuk, azok próféta jellegére, azon dolgokra, amelyeket Jánosnak be lettek mutatva és amik közölve lettek vele, és amelyek velünk kapcsolatosan, ebben az utolsó időben, különleges jelentőséggel bírnak; a hét gyülekezethez intézett levelek, a hét pecsét, a hét trombita-ítélet, a hét haragpohár; Jézus Krisztus igazi gyülekezetéről (12.fej.), amely úgy van szemléltetve, mint egy nő 12 csillaggal, azaz a tizenkét apostol tanításaival megkoronázva, és amely üldöztetve lesz; vagy a hitehagyott egyház, amely a 17. fejezet leírása szerint a következő tulajdonságokat mutat fel:

„Az asszony pedig bíborba és skarlátba volt öltözve, arannyal, drágakövel és gyöngyökkel ékesítve, kezében aranypohár, tele utálatossággal és paráznaságának tisztátalanságaival;

És a homlokára írva ez a titokzatos név: »A NAGY BABILON, A FÖLD PARÁZNÁINAK ÉS UNDOKSÁGAINAK ANYJA«

Láttam, hogy az asszony részeg a szenteknek és a Jézus vértanúinak véréből, és amikor láttam őt, nagyon elcsodálkoztam. ...

Az asszony pedig, akit láttál: a nagy város, amelynek királyi hatalma van a föld királyai fölött.” (17: 4-6, 18).

A 18. fejezet feltárja az ítéletet a világ fővárosa fölött, amely hét hegyre (kiemelkedő dombokra) lett építve; és pontosan ebben az összefüggésben megszólal a hang a mennyből, az Isten népéhez fordulva: „Menjete ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek bűneiben, és hogy a rámért csapások ne érjenek titeket;” (4.v).

Azután bekövetkezik rajta a nagy büntető-ítélet: „...»Jaj, jaj a nagy városnak ...! egyetlen egy óra alatt kietlenné és pusztává lett téve!“

»Örülj rajta, te menny, és örüljete ti szentek, apostolok és próféták, mert Isten végrehajtotta rajta értetek a büntető-ítéletet!«

»... de benne találtatott a próféták és a szentek vére, és mindazoké, akik megölettek a földön’«” (19b, 20, 24).

A 19. fejezetben a befejezést ill a tökéletességre jutást látjuk, amely magába foglalja a megváltottak gyülekezetét is. A Bárány menyasszonya elkészítette magát, és részt vesz a mennyei menyegzői vacsorán (7.v).

„Ekkor így szólt hozzám:»Írd meg: Boldogok, akik hivatalosak a Bárány menyegzőjének vacsorájára!« Továbbá ezt is mondta nekem: »Ezek az Isten igaz Igéi«” (9.v)

A 20. fejezetben először utalást találunk az ezeréves békebirodalomra (1-10), ezt követően az utolsó ítélet leírására.

„És a halál és a Pokol belevettetett a tűz tavába: ez a második halál, a tűz tava: és ha valaki nem találtatott beírva az élet könyvébe, az a tűz tavába vettetett” (14-15v).

Ezután leereszkedik az új Jeruzsálem a mennyből: „És én láttam a szent várost, az új Jeruzsálemet is láttam, amint alászáll a mennyből az Istentől, felkészítve, mint egy menyasszony, aki férje számára van felékesítve” (21:2).

Igen, aztán az idő fennállása megszűnik, és beáll az örökkévalóság, amely soha nem vette kezdetét. Örökké pedig csak az fog élni, aki örök életet kapott a Jézus Krisztusban való hit által. „Ez a tanú bizonyágtétel pedig így hangzik: »Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az Ő Fiában rendelkezésre áll. Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban.«”

„De tudjuk, hogy eljött az Isten Fia, és értelmi képességet adott nekünk arra, hogy felismerjük az Igazat; és ezért vagyunk az Igazban, az Ő Fiában, a Jézus Krisztusban. Ő az igaz Isten és az örök élet” (1.Jn.5:11-12+20).

Péter és Pál apostol, átfogóan, világosan és érthető módon megörökítették, az új-testamentumi gyülekezet hit- és a tanítási elvét, mindazok számára, akiknek lelepleződik. János apostol először leírta az ő részét a levelekben, majd mindezt dokumentálta a Jelenések könyvében, nevezetesen mindazt amit látott, ami az idők végezetéig be fognak következni, egészen az új ég és az új föld létrejöttéig.

A megkoronázott végbizonyítvány

Mindazonáltal az egyetlen és legfontosabb dolog a napjainkban élő bibliai hívők számára az, hogy maga Isten gondoskodott arról, hogy most az újszövetségi gyülekezet kegyelmi korszakának a végén, minden, ami részét képezi az Ő üdvhatározatának, be legyen az Ige hirdetésébe vonva. Ma senkinek sem használna, mindarról csak beszélni, prédikálni vagy írni, ami a Noé, Mózes, Józsué, Illyés, Keresztelő János idejében történt, csak az Úr Jézus és az apostolok idejére utalni, ha nem rendelkezünk azzal a kegyelemmel, hogy felismerhetjük mindazt, amit Isten jelenleg az Ő beszéde szerint cselekszik.

A kezdet kezdetén, a gyülekezet közvetlenül a Szent Szellem irányítása alatt állt. Az összes hívők be voltak telve a Szellemmel és vezérelve általa, egy szív és egy lélek voltak.

Akkor sor került a különféle csoportosulásokhoz, hamis testvérek kerekedtek fel hamis tanításokkal és végső soron ez vezetett a megosztottsághoz. „*Most pedig figyelmeztetek, szeretett testvéreim, legyetek résen azokkal szemben, akik szakadásokat és botránkozásokat okoznak azzal, hogy az ellenkezőjét tanítják annak, amit tanultatok. Térjetez ki előlük!*” (Róma 16:17), ezt írta Pál apostol már abban az időben.

Ez a séma pedig tovább folytatódott: mire 325-ben sor került a niceai zsinatra, már 128 különböző hit-irányzat létezett — napjainkban a Világ-Egyház-Testületi-Tanácsa 347 Protestáns egyház és keresztény egyesületekből tevődik össze. Még azokon belül is, akik az utolsó idők Ige-üzenetét hiszik, különböző csoportosulások létesültek, jóllehet csak egy Isten van, csak egy Biblia, csak egy gyülekezet. Mindazonáltal újra és újra fellép valaki, valamilyen speciális kinyilatkoztatással, tanítványokat toborozva maga köré.

Ennek a helyzetnek meg kell és fog változni minden helyiségben és mindenütt azokkal, akik a Menyasszony gyülekezethez tartoznak. A rövid és legvégső fázisban, az igazi hívők ismét egy szív és egy lélek lesznek. Abban az időben, az Isten munkája nem

egy emberrel lesz összekapcsolva, hanem maga Istennel. Ezt követően mindenkorra véget ér a menyasszony gyülekezet számára a megtévesztés és a félrevezetés ideje.

Hogy most az időszak végső szakaszában élünk, tulajdonképpen közvetlenül a mi Urunk Jézus Krisztusunk visszajövele előtt, látjuk és felismerjük az idők jeleiről, amelyeket a mi Urunk a Máté 24, a Márk 13 és a Lukács 21-ben megjövendölt; ugyanakkor arra ösztönzött bennünket, hogy emeljük fel fejeinket, mihelyt mindezek bekövetkeznek, mert a mi megváltásunk közeledik. Ebben a kifejtésben, arra a fő ígéretekre központosítjuk érdekeltségünket, amely a gyülekezettel kapcsolatosan, a Jézus Krisztus megígért visszajövele előtt kell beteljesedjen (Jn.14:1-3). Az Ap.Csel. 3. fejezetében az összes dolgok helyreállításáról olvasunk: *„Tartsatok tehát bűnbánatot, és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek; hogy eljőjjön az Úr színe elől a felüdülés ideje, és elküldje azt a Jézust, akit Messiásul rendelt nektek. Őt azonban az égnek kell befogadnia addig, amíg az isteni teljes üdvrend helyreállításának az ideje be nem következik, amelyekről az Isten öröktől fogva szólt szent prófétái szája által.”* (19-21 v-ek).

Krisztus mindaddig vár a mennyben, amíg az Ő gyülekezetén belül minden vissza lett állítva az eredeti állapotába. Az ígéretet, amelyet a mi Urunk megerősített, már megemlítettük. Erre Ilyés próféta volt a legjobb példa; őt felhasználta Isten arra, hogy Izráelt visszavezesse az Úrhoz. Aztán Keresztelő János volt az, aki egy jól előkészített népet vezethetett az Úrhoz az Ő első eljövele idején (Lk.1:16-17). A mi időnkben pedig egy egyszerű embert használt fel az Úr, William Branhamot, aki valójában egy közvetlen megbízatásban részesült. A vallásos vezetők azzal érvelnek: „ez valamennyi szektára jellemző, ahol egy önjelölt prófétát vagy egy prófétánót követnek.”

Ebben az esetben azonban teljesen más a helyzet: Mi nem képezünk egy szektát; nem követünk sem egy embert, sem egy prófétát, Jézus Krisztust követjük, mindazonáltal nem kerüljük ki azt, amit Isten megígért és be is teljesített a mi időnkben. Hasonlóképpen, az őskereszténység sem volt, Péter vagy Pál apostol követője, hanem Krisztus követői voltak. De mégis engedelmeskedtek mindannak, amit az apostolok az Úr nevében tanítottak. A William Branham életében, létezett egy mennyei elhívás és megbízatás; ezt meggyőzően ismertettük a különböző kiadványokban. Amint mindnyájunk számára ismeretes, az Úr az alábbi szavakat intézte hozzá, ugyanabból a természetfeletti fény-felhőből, amit Pál apostol is látott, amikor 1933 június 11. az Ohio folyóban keresztelt: **„Amint elküldetett Keresztelő János, Jézus Krisztus első eljövetelét megelőzően, így az az üzenet is, amely néked adatott, megelőzője lesz Jézus Krisztus második eljövetelének.”** Ez pedig az ÍGY SZÓL AZ ÚR.

Pál apostol beszámolt az ő megbízatásáról és az ő megtéréséről: **„Akik velem voltak, a fényt ugyan látták, de a velem beszélő hangját nem hallották”** (Ap. Csel.22:9). 1933 június 11-én, mintegy négyezer ember szemtanúja volt, az Ohio folyó partján állva, a természetfeletti fény-fellegnek, amely Branham testvér fölött lebegett — az „Associated Press” beszámolt az eseményről, úgy az Egyesült Államokban mint

Kanadában is —, de a hang az éppen fent idézett kimondott szavakkal, csak Branham testvérhez lettek intézve. Jézus Krisztus, tegnap és ma, és mindörökké ugyanaz!

Amint láttuk és szemléltük, Isten minden időközön át, hívott el és állított prófétákat és apostolokat az Ő szolgálatába. A szörnyű, sötét közép-korszak ezer év eltelte után, szóhoz jelentkezett Angliában John Wycliffe és hangosan kihirdette: „csak ami írva van a Bibliában az lehet biblikus.” Husz Jánost Prágában egy azonos buzgóság ejtett foglyul az igazság iránt, úgyszintén Luther Márton, Zwingli Huldreich-t, Jean Calvint, és még másokat. Ezután Wesley János következett, akinek az Igehirdetése során a metodisták jöttek elő, az elkövetkezendő újjáéledésen felszólat egy William Booth (az Údvhadsereg megalapítója), egy Menno Simon (a Mennoniták megalapítója), egy John Smith (a Baptisták megalapítója) és végülis egy Zinzendorf, egy Moody, egy Finney, egy Charles Price, egy Müller György. A listát tovább lehetne folytatni.

A 20. század kezdetén egy áttörés következett be a pünkösdi mozgalmon belül, a Szellemi adományok visszaállításával. A második világháború után William Branham lépett fel, először mint evangélista a gyógyítás különleges ajándékával. Őt maga az Úr küldte el, miközben az eredeti evangélium hirdetését, néptömegek százezrei előtt példátlan módon megerősítette és igazolta. Branham testvér legelőször egy baptista gyülekezetben lett felavatva prédikátornak, azután elkezdte Isten népét a biblia üzenetével megismertetni, felekezetre való tekintet nélkül, miután 1946 május 7-én egy természetfeletti élményben lett része, amikor is egy mennyei hírnök által személyesen, részletes utasításokat kapott, az ő szolgálatát illetően. Az ő szolgálata nyomán, bekövetkezett mindazon dolgok helyreállítása, amelyek az eredeti gyülekezetben léteztek, de az idők során elvesztek (létezésük megszűnt).

Az eredeti isteni üzenet, előhírnöke Jézus Krisztus második eljövételének, ami máris küszöbön álló esemény. Az összes biblikus tanítások, ami az Istenséget, a vízkeresztséget, az úrvacsorát stb. illetik, alapjában véve az ő szolgálata által lett minden az eredeti állapotába visszaállítva. Ha csak arról lenne ismeretünk, hogy mi történt kétezer évvel ezelőtt, és semmi ismeretünk nem lenne azon dolgok felől, amelyeknek végbe kell menniük az isteni üdvhatározatnak megfelelően, szánalomra méltó lenne a helyzetünk. Jézus Krisztus visszajövele előtt, először is elkerülhetetlenül be kell következzen, minden egyes személy kihívása, mindazok kivezényelése akik a menyasszony gyülekezetéhez tartoznak, minden vallásos rabságból, valamint azon babilóniai zűrzavarból, amely kivétel nélkül minden vallásfelekezetben uralkodik. Az alábbi Szentírást a 2.Kor.6:17-18-ból, nagyon komolyan kell venni: „*Ezért tehát »menjete ki közülük, és váljatok külön tőlük«, parancsolja az Úr, »és tisztátalant ne érintsetek, így én magamhoz fogadlak titeket«, és »Atyátokká akarok lenni nektek, ti pedig fiaimná és leányaimná legyetek«, így szól a Mindenható Úr.*”

Amennyire bizonyos az, hogy Isten gondoskodott arról, hogy mindazok, akik egy részét képezték az ő népének (Ezsd.1:3), a babilóniai fogságból visszatérjenek Jeruzsálembe, úgy kétségtelen az is, hogy az összes igaz hívők visszatérnek Szellemben Jeruzsálembe — vissza a kezdethez. Mint ahogy annakidején újra lett

építve az ő eredeti helyére a templom és minden edény vissza lett Babilonból hozva, így kell történni az újtestamentumi gyülekezettel a végen: A tiszta tanítás és az eredeti gyakorlat, vissza kell legyen állítva a Jézus Krisztus gyülekezetébe. És *ami nem létezett* az első gyülekezetben, annak ma sincs *abszolút semmi helye* benne.

A felhívás félreértethetetlenül így hangzik jelenleg: „*Gyűjtsétek össze a népet, szenteljétek meg a gyülekezetet! ...*” (Jóel 2:16).

Ez a legfontosabb döntés órája mindazok számára, akik Jézus Krisztus gyülekezetéhez tartoznak, azaz különválni mindattól, ami nem származik Istentől, mégpedig mindenből kijönni, és a Szent Szellem közreműködése által belebocsátkozni mindabba, ami Istentől jön. Az utolsó felhívás elhangzik: „*Ímé, a Vőlegény jön, hadd menjünk ki elébe.*”

Pál apostol egy tiszta szüzet szeretett volna Krisztus elé állítani (2.Kor.11:2). Ennek be kell és fog minden valójában most következni. A mennyei Vőlegény nem fog magához ragadni valamilyen vallást gyakorló paráznákat, hanem csak a bölcs szüzeket, akik a menyasszonyát alkotják (Mt.25:1-10). „... és azok a bölcs szüzek, akik készen voltak, bementek vele a menyegzőre, és az ajtó be lett zárva” (Mt.25:10). Ez a legfontosabb időszak az emberiség és a gyülekezet történelmében; Isten országának igazi örökkévaló Evangéliuma, folyamatban van és minden nemzetség között tanúságtételül prédikáltatik (Mt.24:14) és mindenki el kell döntse saját magának.

Ez igaz, és igaz is kell maradjon: „**.... így a reád bízott Ige-üzenet, egy előhírnöke lesz Jézus Krisztus második eljövételének.**” Az Ige-üzenet hordozóját hazavitte az Úr, úgy mint az összes többi prófétáit és apostolait, ám az Ige-üzenet megmaradt nekünk, aminek mi hordozói vagyunk az egész föld kereksgén.

Egész a végen olyan összejövetelek lesznek, amilyenek még soha addig nem léteztek. Mindazonáltal kötelezően oda kell figyelnünk az intésre: „*Legyetek tehát rendületlen türelemmel, szeretett testvéreim, az Úr visszajöveteléig! Fontoljátok meg: Ímé a földművelő várja a föld drága gyümölcsét, és türelmességgben gyakorolja magát miatta, várva amíg korai és késői esőt kap*” (Jak.5:7).

„*Mert állhatatosságra van szükségetek, hogy az Isten akaratának beteljesedése után, elnyerjétek az ígérést*” (Zsid.10:36).

„*»Nagyobb lesz a jövőbeni templom dicsőssége, mint az első volt« — mondja a Seregek Ura, »és ezen a helyen békességben akarlak részesíteni« — így szól a Seregek Ura.*” (Hag.2:9).

„*»Nem hadsereg-hatalma által és nem erőszak által fog bekövetkezni, hanem az Én Szellemem által fog létrejönni!« — mondja a Seregek Ura*” (Zak.4:6).

„*....mert valóra váltja és beteljesíti az Ő Szavát az Úr; miközben a történet (a dolgokat) kétségtelenül biztosan és szakadatlanul végrehajtja a földön*” (Róma 9:28).

Az utolsó hívás, az utolsó Ige-üzenet így hangzik: Vissza Istenhez! Vissza az

Igéhez! Vissza a kezdethez! Minden egyedi hívő át kell éljen mindent, úgy mint a kezdetben. Ugyanazon szolgálatok, ugyanazon Szellemi adományok — a végen minden úgy lesz, mint volt az elején volt. Csak amikor Krisztus testének minden egyes tagja teljesen aláveti magát a vezetőjének ti. a fejnek, kerülhet sor Isten tökéletes akaratának a végleges beteljesedésére. A fejlődés csúcspontja a teljes visszaszolgáltatás (helyreállítás) és végül Jézus Krisztus visszajövele lesz, amivel még a mi időnkben számíthatunk. Természetesen, idejét és óráját kizárólag csak Isten tudja. A végidők jelei azonban nyomatékosan rámutatnak.

„Ezt pedig az Úr Igéjének az alapján mondjuk nektek: hogy mi, akik élünk, és megmaradunk az Úr eljöveteléig, nem fogjuk megelőzni az elhunytakat. Mert mihelyt felhangzik az Ő hangja riadóra, mihelyt hallatszík a főangyal szava és az Isten harsonája megszólal, maga az Úr fog alászállani a mennyből, és először feltámadnak a Krisztusban elhunytak ...” (1.Thess.4:15-16).

„Ezzel pedig biztosítalak, szeretett testvéreim, hogy test és vér nem örökölheti Isten országát; a romlandóság nem örökli a romolhatatlanságot. Ímé, egy titkot mondok nektek: nem fogunk ugyan mindnyájan elhunyni, de mindnyájan el fogunk változni. Hirtelen, egy szempillantás alatt, az utolsó harsonaszóra; mert meg fog szólalni a harsona, és a halottak feltámadnak azonnal romolhatatlanságban, mi pedig elváltozunk. Mert e romlandó testnek romolhatatlanságba kell öltöznie, és e halandó test, át kell öltse a halhatatlanságot. Amikor pedig (ez a romlandó romolhatatlanságba öltözik, és) ez a halandó test halhatatlanságba öltözik, akkor beteljesül, ami meg van írva: »Elnyeletett a halál a győzelemben ...«” (1.Kor.15:50-54).

Mint prédikátor és az Úr szolgálója, nekem csupán egyetlen kötelezettségem van, ez pedig abban áll, hogy megbízatásomat »az Igét hirdetni és a szellemi eledelt kiosztani« (2.Tim.4:1-5; Mt.24:45-47) hűségesen teljesítem; ezzel a feladattal a feltámadott Úr bízott meg engem, füleimmel hallható és mindent átható hangjával, 1962 április 2. hajnalán. Úgy írok, mint aki Isten kegyelmét személyesen megtapasztalta és átélte, mint aki Branham testvért tíz éven át személyesen ismerte és az ő összejövetelein személyesen részt vett úgy Európában, mint az Egyesült Államokban. Én kegyelemből szem- és fültanúja vagyok annak, amit Isten a mi korunkban végzett. Én magam szintén átéltem a Biblia napjait.

Mennyei elhívásomnak 49 év folyamán engedelmes voltam és a föld 155 országában hirdetem Isten Ige-üzenetét. Én mindent az Úr irányítása szerint cselekedtem, még abban is, hogy sehol egy lokális gyülekezetet nem hoztam létre és nem adtam ki semmilyen énekeskönyvet, mert ezek valójában valamennyi vallásfelekezetek ismertetőjelei. Minden egyes helybeli gyülekezet független. Amint Pál apostol már akkor kifejezésre juttatott, az Ige hirdetés lezárásra fog jutni: *„Mindamelllett az Úr mellém állt, és megerősített engem abban, hogy rajtam keresztül teljes célját elérje az Igehirdetés ti. lezárásra jusson és a pogányok valamennyien meghallják azt ...”* (2.Tim.4:17). Péterrel együtt, elmondhatom, minden igazmondással: *„» ...de az Úr beszéde megmarad örökké«.* *Ez pedig az a beszéd amely üdvüzenetként hirdetve lett*

nektek” (1.Pt.1:25).

Elvégre, kizárólag az örökkévaló Igéről van szó, amely az isteni mag: „... *de hiszen ti nem romlandó, hanem romolhatatlan magból születettek újjá, tudniillik Isten élő és maradandó Igéje által*” (1.Pt.1:23).

A Krisztus által felépített egyház nem egy hazugságokból összetett építmény, hanem maga az Igazságnak oszlopa és alapja: „... *ha pedig mégis késnék, ezekből tudd meg, hogyan kell forgolódnod az Isten házában, amely az élő Isten egyháza, az Igazság oszlopa és erős alapja*” (1.Tim.3:15).

„Az Isten által vetett szilárd alap azonban megáll, és pecsétjének felirata ez: »Ismeri az Úr az öveit« és »hagyja el a gonoszt mindenki – tartsa magát távol mindaz az Igazságtalanságtól, aki az Úr nevét vallja!«” (2.Tim.2:19).

ÍGY SZÓL AZ ÚR: „... *A törvényt zsinórmértékké teszem, és az igazságot mércévé. Jégeső söpri el az oltalmazó hazugságot, és az áradatok elöntik a rejtekhelyet – a menedék színhelyeit*” (Ézs.28:17).

Elérkezett az igazság pillanata: Csak Isten beszéde – a Biblia az Igazság. A tényleges hívőknek – bibliai hívőknek egyedüli útmutatója csak az lehet, ami a Szentírásban lett tanítva és gyakorolva. Kompromisszumok és a magán értelmezések kizárt dolgok. Továbbra is annál marad, hogy egyetlen hazugság sem származhat az igazságból.

„... *Sőt azt kell mondanunk: Igaz az Isten, az emberek pedig valamennyien hazugok, amint meg van írva az Írásban: »Igaznak kell bizonyulnod beszédeidben, és győződnöd kell, amikor perelnek veled«*” (Róma 3:4).

Isten valódi gyermekei ki lesznek hívva és éppen úgy, mint a kezdetben, a Szent Szellem keresztsége által Jézus Krisztus testébe foglaltatnak (1.Kor.12:12-13), hogy a végén valóban úgy legyen, mint ahogy a kezdetben is volt.

„*Ezek pedig kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban*” (Ap.Csel.2:42).

A „Kármel órája” maga után vonja, hogy az összes valódi hívők szíve vissza lesz Istenhez és Isten beszédéhez fordítva. Ez lesz a megkoronázott befejezés – napjaink utolsó Ige-üzenetének az eredménye.

ÍGY SZÓL AZ ÚR az Öveihez: „*Akinek van füle a hallásra, az hallja meg!*”

„*A ti szemeiteket pedig áldottaknak lehet dicsérni, mert látnak, és füleitek áldott, mert hall!*” (Mt.13:16).

„*Maga pedig a békességnek Istene szenteljen meg titeket teljesen és őrizze meg a ti Szellemeteket a ti lelkeitekkel együtt és testeteket teljes épségben, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztusunk visszajövetelére!*” (1.Thess.5:23).

Áldjon meg az Úr gazdagon mindnyájatokat, akik imádságaitokkal és

adományaitokkal eme szolgálat mögött álltok és támogatjátok az egész világra kiterjedő missziói munkát. Egyedül az Urat illeti a dicsőség mindannyiunk részéről; bár lenne, hogy tökéletességre jutna az Ő műve bennünk és általunk.

Isten megbízásából munkában

Frank Zv.

A szeptemberi első hétvégén közel ezer hívő összegyűlt közelről és távolról a misszió-központban, hogy Isten beszédét hallgassák. Mindazok akik nem találtak a főteremben helyet, az ebédlőben élhették át együtt velünk az Istentiszteletet.

*Eljönnek Keletről és Nyugatról,
Eljönnek Északról és Délről ...*

Ezúttal több mint húsz Nemzetségből gyűltek össze.

Elérhetőség:

Telefon: 02151/545151

Fax: 02151/951293

E-Mail: volksmission@gmx.de vagy

E.Frank@freie-volksmission.de

Homepage: <http://www.freie-volksmission.de>

A sokszorosítás és másolás csak a mi beleegyezésünkkel engedélyezett.

Kiadó: Ewald Frank, Missionar, Postfach 100707, 47707 Krefeld, Deutschland.